

Schau mal!

úvodník |18| Silvie Mitlenerová

„Kol šoumal sad, já šoumal též.“ Věta ze Šrámkovy básně Vězeň šíří redakci už od počátku festivalu. Co že to ten lyrický subjekt provozuje? Co si to Šrámek vymyslel za přísudek? *Příruční slovník jazyka českého* radí: „šoumati“, ned. šuměti. Jirásek například psal: „Jen večerní vítr šoumal v korunách stromů.“ Dobře, tím bychom vyřešili sad – ale šuměl snad básník?

Asi i člověk může šoumat ve smyslu šumět. Třeba bubláte vzteky. Nebo máte šelest na srdci. Nebo vám hučí v uších následkem nemírné konzumace alkoholu či nemírného pobíhání po náměstí.

Kolega Henyš se ovšem domnívá, že „šoumat“ je onomatopoicky vzniklé sloveso vyjadřující pohyb. Je pravda, že sloveso připomíná například lexika „šourat“ či „šoupat“. Mohlo by tedy jít o způsob pomalého bipedálního pohybu vpřed, který se zároveň vyznačuje jistou namáhavostí, taháním nohou za sebou. Mně se naproti tomu zdá, že souhláska -m-, o kterou se liší šoumání od předchozích dvou, dodává vyjadřovanému pohybu jistou plynulost, smazává únavu, se kterou šourající se člověk klade jednu nohu před druhou. Skoro jako by se lyrický subjekt pohyboval pomocí vznášedla. Popřípadě k transferu využíval hoverboard, česky kolonožku (vypadá to jako segway bez tyče).

Vynalezl snad Šrámek vznášedlo? Nebo kolonožku? Byl pak elektrifikovaným pastevcem koní? A dá se na vznášedle překonat splav? Když šel v lukách vstříc ženě s úrodným klínem, odložil vozítko do olšovi, vrbín či sítí? Tolik otázek nad jedním usmoleným slovesem. Není vyloučeno, že v rámci strečinku po dnešní Šrámkově jedenáctce proběhne workshop šoumání v režii redakce *Splav!u*. Sledujte programové změny!

Program

09:00 sál spořitelny

Poezie v prostoru – básnické experimenty 60. let z dnešního pohledu
přednášejí PhDr. Marie Langerová, CSc., a Miloslav Topinka
na přednášku volně naváže autorské čtení Miloslava Topinky

14:00 zahrada Šrámkova domu

autorské čtení Ivana Motýla
vstupné dobrovolné

15:30 ZMĚNA! sál spořitelny

Četba z Orientu Hany Maciuchové
vstupné dobrovolné

17:00 zahrada Šrámkova domu

autorské čtení Lukáše Vavrečky
vstupné dobrovolné

17:00 koupaliště Sobotka

Šrámkova jedenáctka
běžecký závod po malebných lesních cestách Českého ráje
startovné zdarma

19:30 Městské divadlo

Na slepičím zámku
vstupné 120 Kč

22:00 zahrada Šrámkova domu

Makak
hudební produkci doplní živou projekcí vizuální umělkyně Anna Balážová
vstupné 60 Kč

23:00 zahrada Šrámkova domu

koncert zvukové dílny a Kittchena
vstupné dobrovolné

Jídelníček

Oběd:

Květáková polévka

Kuřecí stehno, bramborová kaše

Rajská omáčka, vařené hovězí maso, houskový knedlík

Večeře:

Slepičí vývar se zavářkou

Smažený květák, vařený brambor, tatarská omáčka

Asijská směs s houbami, rýže

Šrámek, Seifert a měl být i Blatný

glosa |18| Klora Jelínková

Jiří Brabec, hledaje dveře do spořitelny, nenacházel se v čase své přednášky v přednáškové místnosti. Dorazil. Přednášku začíná pateticky. Sto let od vydání *Splavu*. *Splav* je skvělá kniha. Po rozsáhlém úvodu, jenž obsahoval vše možné i nemožné, dostává se Brabec k vybraným básníkům. Tedy prozatím jen ke Šrámkovi. „Korelace mezi všedním a neurčitým. Před Šrámkem nikdo nepostihl vnitřní chvění člověka.“ Svě teze podkládá vybranými verši, jejichž předcítání zaznamenává velký úspěch u publika. Paní vedle mě si dokonce polohlasně recituje s ním. Oslím můstkem se poněkud nečekaně přednáška najednou přesouvá k Seifertovi. Na jeho básních si ověřujeme, domnívá se Brabec, že básnická tvorba je nejtěžší práce. „Seifert se proměňuje. Poznává, kdy se opakuje.“ Přednáška plyne. Mnoho času už nezbyvá. A kde je Blatný? K Blatnému už jenom krátce. Možná kdybychom oželeli rozvleklý začátek, zbylo by dost času i pro něj. Závěrečný potlesk ale naznačuje, že nedostatek prostoru pro Blatného vadil asi jenom mně.

Chardonnay s Alenou Zemančíkovou

rozhovor |18| Eva Marková

Na Šrámkově Sobotce se čtení z knihy *Příběh v řeči nepřímé* setkal s velmi vřelou odezvou. Je to obvyklé?

Zatím jsem se nesetkala s negativními reakcemi ani v recenzích, ani během čtení. Možná je to tím, že komu se kniha nelíbila, ten ji nerecenzoval. Při uvedení ve Vile na Štvanici z knihy četla Apolena Veldová spolu s Michalem Luriem, studentem DAMU, a publikum se dokonce smálo. Podařilo se jim totiž poukázat i na určitou absurditu, která z textu vyvstává také díky citacím z různých dobových dokumentů, jako jsou třeba policejní protokoly. Ale zdá se mi, že pokud čtu sama, tak nemá cenu číst například pasáže obsahující hlas mladého muže. Přívětivé přijetí na Sobotce mě překvapilo, asi ovšem není úplně objektivní, protože přišlo mnoho lidí, kteří mě znají. Také kvůli tomu jsem si dovolila osobnější úvod.

Na závěr jste četla také z knihy *Bez otce* a v úryvku jste tematizovala jeden z leitmotivů Šrámkovy Sobotky, recitaci. Jaký k ní máte vztah?

Recitovala jsem od dětství, ale jako malá jsem měla problémy s výběrem textů. Odmítala jsem přistoupit na recitaci dětských básniček, složitější poezii jsem však nerozuměla a neuměla vyhmátnout ono interpretační gesto. Navíc jsem měla odpor ke školometskému lyrizování a nebyl nikdo, kdo by mi poradil, takže jsem provokovala například tím, že jsem si vybrala báseň od Jana Vodňanského. S tím jsem však nemohla uspět ani ideově, ani pro text samotný, který se pro takové účely zkrátka nehodí. Úspěchy se začaly dostavovat až na střední škole, kdy jsem se poezií dostatečně pročetla, začala brát rozum a byla schopná vlastní interpretace. Ale i tak jsem se často sekla.

Četla jste i Fráňu Šrámka?

Ve třinácti letech jsem se zamilovala do Šrámkovy básně Ada, Minka a Marta, která je o třech holkách, co skončí na ulici. Interpretovala jsem ji hodně osobně, k čemuž asi mám sklony, a to bylo špatně.

Zdalo se mi, že básník oslovuje holku, jako jsem já, která neví, jak to na světě chodí a kudy se dát, nechce se chovat slušně, ale neumí být rebellem – kdo to ve třinácti umí? Šrámkovy jednoduché verše v sobě skrývají mnohé, ale pokud se s nimi setká dítě na základní škole a nikdo mu s jejich čtením nepomůže, tak s nimi zkrátka zápolí.

Dlouhá léta pracujete pro rozhlasovou stanici Vltava. Jakou roli tam má poezie?

Přes poezii je na Vltavě kolega Miloš Doležal, kterému hodně záleží na tom, aby recitace nebyla akademická. V určitém smyslu to možná až přehání. Pokud například nahrával verše Zdeňka Rotrekla, který má zkušenost z komunistického lágru, sháněl někoho se stejnou zkušeností; bylo to pro něj dokonce důležitější než schopnost dobře recitovat. Zároveň si ale myslím, že představa o jakési vltavské akademičnosti je předsudek, ta se většinou objevuje už jen v reprízách, stejně jako akademické interpretace lyriky. Na druhou stranu, marná sláva, Melčovo zpracování *Máje* je pořád dobré, hlubší existenciální ponor než Radovan Lukavský zkrátka nikdo neměl.

Stanice Vltava brzy dostane nového šéfredaktora. Máte v souvislosti s touto změnou nějaké obavy či přání?

Soudě podle finalistů výběrového řízení se nebojím, že se stane něco, co by se dít nemělo. Vltava je mnohem akademičtější ve své hudební podobě než v té slovesné, mít rozhlasovou stanici jako koncertní pódium je škoda. Chtěla bych doufat, že se její hudební dramaturgie změní víc směrem k výkladu hudby jako specifického jazyka. Hudební linie Vltavy je na dnešní poměry zbytečně krasodušská, a to i na úrovni publicistických pořadů. To vyvěrá také z poměrů v rozhlase, jeho pracovníci bývají umírnění a sahají spíše po tématech krásných, bojí se jít proti běžnému mainstreamu a zvat si třeba hosty, kteří jsou víc nalevo a říkají věci, které nejsou úplně pohodlné.

Může být stanice jako Vltava pomocníkem při výchově a vzdělávání?

Jistě. Musíme počítat s tím, že základní školy poskytují dětem dobré klíče ke každé gramotnosti včetně té mediální či počítačové, ale gramotnost týkající se uměleckých děl se jaksi nepěstuje – a na to nic lepšího než Vltavu nemáme.

Tématem letošní Šrámkovy Sobotky je Lyrika dnes. Co si pod tím představíte?

Lyrika má šanci v každé době, protože existují různé formy pohledu na svět, některé nejsou ani epické, ani dramatické, ale lyrické. U sebe jsem dokonce zaznamenala řekněme kunderovský obrat od lyriky k epice, od pocitu k příběhu. K mým nejsilnějším lyrickým zážitkům poslední doby patří četba knihy *Praha a Brno* od Jiřího Sádla. Píše o městských perifériích, zprostředkovává pronikavý pohled pod povrch městského života. Je to poezie všedního dne, která už neveršuje, ale některé věty jsou tak zvláště konstruované, že napsat je pod sebe, mohli bychom je za verše považovat. A také mám ráda Václava Jamka. Některé jeho fejetony jsou silně politické, aniž jsou publicistické, ale mají také kvality výsostně lyrické, plane v nich vášně pro spravedlnost a svobodu.

Čeština do pusy

reportáž |18| Jan Henyš

„Když nedonutíte mladé lidi, aby si *Babičku* přečetli, můžou si ji poslechnout!“ ozvalo se v sálečku soboteckého domu s pečovatelskou službou, čemuž bylo po zásluze pokýváno stříbrnými hlavami na znamení souhlasu. Sláva! Heuréka! Hřebíček na hlavičku! Místo literatury ve společnosti je zachráněno! Řidiči nákladáků budou jakožto každodenní konzumenti vysoké literatury zastavovat na odpočívadlech, protože se při graduujícím příběhu nebudou moci soustředit na řízení, Vergilius se po čtyřiceti letech konečně rozšíří mezi všechny skladníky ve šroubárně a pubertáci v tramvajích budou hlavami škubat do Šrámka místo 50 Centa.

Desetiminutovku audiobiblioukázky rámovala apoteóza *Babičky* Boženy Němcové, která nesmí chybět při žádné správné rozprávce o krásných krásách té naší krásné češtiny. Publikum, byvše ohromeno Vilímkem, který poškuboval barevné klůcky na rohožové mošince, vydechovalo v nepravidelných intervalech úžasem. Když pak režisérka a interpretko Kofránková líčila, jak ji při četbě přechodníků mrazí v zádech, všichni zůstali blaženě rozčarováni. Starší se tetelili myšlenkami na to, jak zaženou návaly horka hlasitým předčítáním šedše a chumele, mladší se pak okukovali a přemítali, kde by se nejvíce vyjímalo švabachově vytetované „řeřavíc“. Konstatováním, že čeština Němcové je „krásná do pusy“, pak Kofránková přesvědčila i ty poslední skeptiky nevěřící v intelektuálně-nutriční hodnotu české literatury.

Co však musím vyzdvihnout z celého diskusně-kuptesicédéčko-přehrávacího pořadu nejvíce, a co svou kvalitou převýšilo zbytek programu, byla avantgardní vložka, v rámci níž vystoupila (rozhodně ne náhodně) procházející dáma s plastovým kelímkem, která se na mě (uprostřed ukázky z Waltariho *Tajemného Etruska*, další z prezentovaných audioknih) podívala, řkouc: „Dobrý den, nechcete borůvku? Já budu péct koláč!“

Co s nimi?

recenze |18| Nicol Škvarová

Divadlo pro mládež se u nás moc nedělá. Když jsem teenager, mám to těžké. Na pohádky pro 6+ už fakt chodit nechci, protože je to trapný, už jsem přece dospělá. A ty „normální“, dospělácký inscenace, tak ty jsou taky trapný. Řekne se, že ale přece ten Shakespeare, ten už se dneska dělá moderně, to je bude bavit. Takže paní učitelka vezme své nevycválané svěřence na cokoli, co se tváří, že by je bavit mohlo, a v seznamu si odškrtně – viděli Shakespeara. A pokud je to nebaví, tak jim vyspílá do nevychovaných zvířátek. Nebohý puberták je tak mnohdy doživotně, nebo v lepším případě na dlouhou dobu, odrazen od pravidelnějších návštěv divadla.

A divadla pro děti? Některá se věkové kategorii 12+ vyhýbají úplně, některá to řeší právě oním přibližováním děl z fundusu se štítkem klasika. Což samozřejmě neznamená, že inscenace musí být nutně špatné. Pokud se v ní podaří najít téma, které je této věkové skupině nejen blízké, ale které je jí vlastní. Každý dramaturg divadla pro dospělé přirozeně přemýšlí nad cílovou skupinou a nad tím, jaká témata pro ni otevírat, co ji zajímá. Stejně však musí uvažovat i v případě, že se divadlo (ať už pro dospělé, nebo pro děti) rozhodne nasadit něco pro mládež! Čímž se samozřejmě dostávám k problému divadla pro děti a mládež obecně. Děti i pubertáci žijí mezi námi, velkými dospělými, a ano, také mají svoje problémy, které jsou pro ně skutečné, také mají svá témata a potřebují je ventilovat.

Ideální hra souboru Klap, který spadá pod Dětské divadelní studio v Praze 5, je i přes některé výhrady v tomto směru skutečně ideální. Ideální hru napsaly dvě dívky v patnácti letech, hrají ji herci, kterým je patnáct až osmnáct let, samotné režisérce (a zároveň autorce) je osmnáct a hra je adresovaná publiku 13+. Čtyři holky, dámy, a čtyři kluci, slušové. V rámci jakési nepřetržité (školní?) hodiny s jasným rozvrhem rozehrávají běžné situace, vztahy a problémy svého každodenního života. Jsou to spíše „výjevy ze života“ než vyprávění příběhu.

Moderní oblečení, moderní hudba, selfie tyč, infantilní gumové obaly na telefon ve tvaru zmrzliny nebo pandy, všechno, co k tomuhle věku patří.

Předkládají témata dospívání a dospělosti. Světa, v němž žijí, který je ovlivňuje a se kterým se vyrovnávají. Kliše, která se o pubertě vypráví. Mluví o sobě vážně i nevážně, bez patosu a s vtipem. Hrají divadlo o sobě a své generaci. A nevyznívá to klišoidně ve stylu „Nenuťte nás být dospělými, když jsme ještě děti!“, nebo „Berte nás už sakra jako dospělí, my nejsme děti!“. Spíše sledují onu rozpolcenost, „Co tedy vlastně jsme, děti, nebo dospělí, a čím chceme být?“.

Daniela Samsonová, Kristýna Hrdličková – Ideální hra

režie Daniela Samsonová

premiéra 30. 10. 2015 ve Strašnickém divadle X10

Když se zamiluje Krejčík...

hejtíček |18| Jana Peterová

...nechť zůstane v pastvinách.

Vždycky jsem razila zásadu, že většina poetické tvorby se dá na základě autorské motivace rozdělit do dvou velkých skupin - na verše masturbáčnické a verše penetračnické. Přemysl Krejčík, druhý z „akademických básníků“, které do Sobotky dodala pardubická univerzita, dokázal ve své tvorbě kreativně spojit obojí. To bylo ale asi tak to poslední, co se na jeho čtení dá za kreativní s klidným svědomím označit.

Autor nás bez ptaní vtáhl do svého literárně-sexuálně-suicidálního světa.

Ocitli jsme se tak doslova na rajské předzahrádce jeho pohříchu jednotvárných erotických fantazií, které byly prokládány takovou mírou sebenávisti, že to tyto řádky činí téměř zbytečnými. Skoro jsem měla pocit, že autora až zklamalo, když výzvu po vrhání předmětů využila toliko matka Příroda, která milosrdně poskytla zvukovou kulisu, překrývající všechny ty zamilované koně, kteří by se rádi dostali na kobylku, aby to pak mohli dělat na koníčka.

Když si autor na závěr stěžoval na tupou žiletku, byla jsem v pokušení nabídnout mu zdarma svou, aby už přestal.

Celkové literární zhodnocení: deep... throat.

Je to stylař...

157 vyplývaných slov |18| Jiří Feryna

...a to je všecko. Přemyslu Krejčíkovi nechybí fešný klobouk, tričko s Vypsanou fixou, myšlenky na sebevraždu, suverénní projev, frajerská stylizace a Cena Izerka dne (cena za humor, kterému se směje pouze Zdeněk Izer). Dle části redakce doživotní.

Horší je to už s jeho básnickou tvorbou. Moc dobře ví, co chce říct, moc dobře umí svůj lyrický subjekt zasadit do kulisy, moc dobře umí ony kulisy vystavět. Když ale dojde na samotný obsah, Krejčík si to šoumá po ledě významové plochosti. Bruslař je to dobrý, ale hospodská pseudofilozofie je led, na němž trojitého axela nevykouzlí. A kdyby ano, určitě někde existuje gif, na němž se Jevgenij Pljuščenko tváří, jako kdyby mu bylo nesmírně ubližováno. My, ultralevičáci, hnusáci a úchylové z White Media, víme, že větru a dešti lze poručit.

Ale že se i sama příroda nad jeho poezií pozastaví a následně se ji snaží přehlušit lijákem a kroupami, na to zvyklí nejsme. Škoda jen, že si to nedal líbit.

O Strejčkovi a Molavcové

60 slov |18| Tomáš Chaloupecký

Dlouholetí výboři a zasloužilí návštěvníci Šrámkovy Sobotky mívají se *Splav!em* dvojí problém. Když se nám něco nelíbí a napíšeme o tom břitce, stěžují si, že jsme zlí. Když se nám něco nelíbí a nenapíšeme o tom raději vůbec, stěžují si, že jsme nic nenapsali. Co mám tedy říci o včerejším pásmu Strejčka a Molavcové? Raději jen tolik: byl jsem tam.

Článek o něčem úplně jiném

reportáž |18| Tomáš Chaloupecký

Byl jsem tam, a proto o tom napíšu, jak jinak. Od poetického pásma Modlitby a meditace o lásce a naději jsem čekal sametový hlas Alfreda Strejčka aka Grinche, babičku-lolitu Jitku Molavcovou a dvanáct tun bezobsažného patosu. Můžete hádat, čeho jsem se dočkal: a) přesně tohoto, b) toho, co jsem čekal, c) ničeho jiného.

Do naplněného sálu spořitelny nejprve vstoupil mistr Strejček. Začal pateticky, přesto slibně. „Všechna náboženství se snaží o zlepšení, o zdokonalení lidské věci, o bratrství a lásku. Toto je a mělo by být společné všem náboženstvím,“ citoval dalajlámu. Vida, třeba to nebude až tak nesmyslná půldruhá hodina, trocha osvěty v tomto směru neuškodí nikomu. Jenže pak přišla Jitka Molavcová a, pokračujíc ve svých erbovních výkonech z Kouzelné školky, začala zpívat, tančit robot dance, dávat najevo účinky inhalace oxidu dusného a v míře patosu dohánět a předhánět Alfreda Strejčka. A začalo se mluvit o lásce a naději a bohu a lásce k naději a manželství a smrti a naději a lásce.

Abych však účinkujícím nekřivdil, mimo slziček a hlubokých myšlenek též lechtali naše bránice. Smích vyvolala následující slova a věty: „Já přišel bych, jen nemít strach, že opět s vámi zhřeším.“ „Osle.“ „Motyko hloupá.“ Pak také pod okny projíždějící auto s nahlas puštěnou hudbou. Byl-li to autorský záměr, nebo náhodné seskupení zvuků, netuším.

Podvečer to byl úspěšný. Mně se splnila očekávání a), b) i c), sál se bavil, duo Strejček–Molavcová získalo standing ovation. A tak tu to má být. Za rok na shledanou, pane Strejčku!

Holub a furiant(i)

60 slov |18| Silvie Mítlenerová

Pfffff. Hm! Psssst. Blik! Ťap ťap. Aha! Klap. Bla bla bla. No... Vrkú, vrkú. Svist, svist, SVIST, hop! Šup šup. Ťap ťap ťap. Drrrrrr. Blik blik. Uf. Hop. Uf. Hop. Buch. Jé! Bla bla bla. Aha! Mno. Hahaha. Chichi chi. Hehe... Och, haha, HA HA, auvajs, jejda! Ó! Haha haha haha. Tlesk tlesk tlesk tlesk haha tlesk tlesk tlesk. Pápá!

Oceňovaný Holub předčil očekávání

glosa |18| Sateřina Kuchanová

Na edinburgském Fringi (a všude jinde) úspěšná „konceptuální performance Holub byla vytvořena pro Pražské Quadriennale 2015 a je výsledkem spolupráce České společnosti ornitologické a kreativní skupiny VRK. Dvouletý výzkum, který této události předcházel, měl za úkol rozklíčovat pozici holubů skalních v kontextu lidské společnosti a jeho vlivu na existenci a fungování velkoměsta,“ píše se v programu. A já bývám k masivně oceňovaným projektům skeptická... I když mi přilétly až pod nos někde na festivalu. Ale jinak patřím k lidem, kteří milují romantismus, české NOčko, cimrmany a taky němé filmy s živou hudbou.

Všichni, kdo čekali od Holuba neodbytné tázání se po podstatě fyzičnosti nebo snad i samotné divadelnosti, byli upokojeni jenom napůl, nebo? Jestli sám Holub o své asi třiminutové délce někomu nestačil, následující víceméně nechtěná performance spočívající v improvizovaném komentování utajovaného promítání životopisného filmu o Ladislavu Stroupežnickém musela dle mého názoru uspokojit i zatvrzelé příznivce organického mísení všech možných výrazových prostředků (kterými se performance obvykle vyznačují).

Ale proč tak hojně oceňovaný Furiant režiséra Ondřeje Hudečka a komentovaný? Protože bagr. A kvůli technickým komplikacím dorazil bez zvuku!

Prolínání iluze a reality vyvolané už precizní PR kampaní (posledních téměř 24 hodin v téměř celé Sobotce) pokračovalo lehkou paranoiou ze samotného začátku představení a plynule pokračovalo neotřelým skoro-standupem programového ředitele Jakuba Novosada. Všechno bylo jednoznačně a možná trochu náhodou podřízeno jednomu skvělému, cimrmanovsky fenomenologickému zážitku. Kubův výkon se virtuozytostí a zábavností vyrovnal kdejakému hudebnímu tělesu, které staví svou kariéru na živém a hlavně improvizovaném doprovodu starých němých filmů. U obojího má obecnostvost pocit neopakovatelného, jedinečného zážitku. Takže tak... měli jste tam být. Jo, jo, je to těžké chtít napsat recenzi tak, aby byla aspoň z poloviny tak zábavná jako reflektované představení. Ach jo, vrkú, ach jo.

Vlk se nažral a koza byla ukázána celá

recenze |18| Tomáš Chaloupecký

Způsob, jakým došlo k promítání Vlka z Královských Vinohrad, je pro celoživotního nonkonformistu Jana Němce příznačné. Nejprve jsme se těšili na sociální drama mainstreamovému publiku nepříliš známého, o to však kvalitnějšího režiséra Petra Václava. Z různých důvodů však bylo promítání tohoto filmu na poslední chvíli zrušeno.

Mezi návštěvníky to způsobilo mírnou nelibost, za tuto změnu by však měli být jedině rádi. Zprvė mohli promítaný film vidět jako jedni z prvních (zatím jen tři projekce v Karlových Varech, do běžné distribuce se dostane až 15. září), hlavní důvod je ale jiný. Filmy Petra Václava jsou totiž formálně standardní snímky, jež rozporuplné reakce vyvolávají tematizací lidí žijících na okraji společnosti. Vzhledem ke složení včerejšího publika se ovšem nedá předpokládat, že by mezi ním a myšlenkami, jež se Petr Václav snaží vyjádřit, došlo k výraznějším třecím plochám. Naopak film nedávno zesnulého Jana Němce je tématem prakticky neškodný, na první pohled se jedná o tuctový životopisný snímek, avšak tím, co vyvolává dohady a rozpory, je jeho formální stránka.

Běžnou poučkou nacházející se na prvních stránkách příruček o psaní scénářů je, že nic, co se dá zobrazit obrazem, by nemělo zaznít z úst vypravěče. Naopak vypravěč, jde-li to alespoň trochu, by ve filmu neměl být vůbec. To Němec porušuje – film uvádí Karel Roden v roli starého Johna Jana, režisérova alter ega, a přestože obraz po úvodní scéně opouští, hlasem zůstává „nadpřítomen“ až do konce. Nejenže komentuje dění na plátně, dokonce i „předabovává“ repliky pronášené Jiřím Mádlem (mimochodem jako vždy vynikajícím), hrajícím Johna Jana ve zbytku filmu.

Stejně tak kamera je neobyčejná, často až amatérská. Někdy z donucení (scény z Cannes natáčel jen pětičlenný štáb bez povolení a ručními kamerami), jindy zcela záměrně (v takovýchto scénách připomíná záměrně trapné filmy Petra Marka parodující nezáměrně trapné filmy amatérských tvůrců).

Ani o výrazné koherenci děje nemůže být. Film, dlouhý jen 68 minut, se velmi rychle nese po klipovité ose neúspěch v Cannes – odjezd z republiky – debata o zakladateli kontrarevoluce Kafkovi – káva s Ivanou Trump – natáčení amerických svateb – infarkt – návrat do republiky. Němec nijak nezastírá, že více než soudržný film chtěl natočit svůj epitaf, jakési best of nejlepších zážitků a historek, jež jsou trochu pravdivé, trochu vybájené, bez rozdílu však vtipné a názorové.

Neviděli jsme film, který by se měl líbit každému. Naopak. Jan Němec byl génius provokace a Vlk z Královských Vinohrad je jeho provokací poslední – kdyby teď dokázal vnímat ohlasy, určitě by se hodně smál, kolik lidí by mu rádo vynadalo, nemůžou ale, protože vlk před premiérou drze pošel.

Uvozgřenina

60 slov |18| Zdeněk Ježek

Že nevíte, co znamená tohle divné slovo? Tak navštivte výstavu ke 140. výročí časopisu *Komenský*, nejstaršího pedagogického periodika u nás. Série panelů přibližuje vývoj učitelství za poslední jedno a půl století, součástí výstavy jsou i autentické pedagogické texty, více než 200 let staré! K vidění v chodbě před vstupem do městského divadla, ještě než zatočíte na nově opravené veřejné záchody.

Lyrika jídla

lyrika neliterární |18| Ondřej B. Vinš

Utopenec s cibulí. Fusilli s drcenými rajčaty, parmazánem a pancettou. Sekyrková polévka z Vokýnka. Vzduch po dešti. Sýrové krekry s topinkovou pomazánkou zn. Matěj. Salámová pizza. Výstup na Humprecht po obědě. Výstava o trampingu. Neslovesné konstrukce. Perlivý hermelín s kmínovým chlebem. Pivo. Pivo a zelená. Whiskey s Kyšperským. Pivo opět samotné. Francovka na bolest krku z noční večerky. Darovaný miniburger. Kapky a asfalt. Jedlá soda na pálení žáhy. Desítka i dvanáctka. Matěčko. Čtyři tousty s hořčicí a kečupem. Borůvková, vanilková a čokoládová. Hnusná colová. Okurky od pána z podloubí. Meruňky, ředkvičky a třešně. Léto. Povidlové buchty od paní z pekárny. Lubošova večeře. Vínečko bílé. Špagety carbonara. Raut na BarCampu. Gulášovka. Kari svíčková se sekanou. Hrst borůvek. Jedna hruška a banánová buchta od Ferynovy mámy. Odpolední spánek. Hranolky. Pomerančový flek na redakčním koberci. Žaludek splav, žaludek splav.

Fráňa ultrapravičák

nad Splavem |18| Zdeněk Ježek

Dnešní vydání pravidelného interpretačního okénka možná mnohým z našich věrných čtenářů způsobí žal, několik probdělých nocí a nakonec i neodvratnou nutnost očisty domácích knihoven. Fráňa Šrámek, idol všech žen, mužů i dětí a jeden z největších českých básníků, totiž v mládí kromě šoumání a rozsévání nejspíš také pořádal hony na židovské děti a všechny tyhlety šmejdy, jak by řekl Lou Fanánek Hagen v Bzenci onoho památného roku 1991.

V učebnicích české literatury bývá Šrámek pravidelně mylně řazen k levičovému, anarchistickému proudu českých spisovatelů, opak je ale pravdou. Do jedné básně své prvotiny *Splav* totiž autor zakomponoval zcela nepokrytě svoje ultrapravicové názory, zejména sympatie k bílé rase a odmítání uprchlíků. Těch sice bylo v tehdejší severní periférii rakouského mocnářství nejspíš ještě méně než dnes, ale velké básníky charakterizuje právě jejich jasnozřivost a schopnost představit si nepředstavitelné.

Pojďme tedy na to. Ona báseň nese jméno Rod a najdeme ji hned ze začátku sbírky. První, co interpreta toliko praští do očí, je její formální zpracování. Zatímco všechny ostatní básně jsou uspořádány jen tak lajdácky, tady vládne ordnung. Strohá a pevná forma sonetu Šrámkovi dovoluje dát najevo, že konečně půjde o něco ideově důležitějšího než jen luční květy a úrodné klíny.

Rod

To byl plavých vlasů rod a světlých očí,
a vzpomínka v jich srdcích na chvojový, rodný les,
po někom touha, jenž věrný by byl jako pes,
a chvějný strach, že jednou v okruh nočních ohňů
vkročí

Hned první verš odhaluje básníkovu přichylnost k árijské rase, která pro něj byla zjevně na prvním místě, ač sám byl spíše takový mongol. Třetí verš oceňuje slepou zvířecí věrnost, tedy ochotnost poslouchat svého vůdce, ať se děje cokoli. Poslední verš první strofy pak nastiňuje poetiku nočních setkání vlasteneckých družin a jejich průvody v kápích a s pochodněmi.

cizinec podivný, jenž bradou v límec pláště klesna,
a nemluvný, jak hrotem meče slídě okem jen,
hrot meče schýlí pak nad hrdla spících žen
a ženy šťastně, šťastně usmějí se ze sna

Jsme ve druhé strofě, a co nevidíme – uprchlík! Není to jen tak nějaký uprchlík, ale zahalený terorista, který chce hrotem svého meče proklát hrdla našich spících bílých žen. Básníkovi však nechybí naděje, že zlé, nemluvné a slídící imigranty vyženeme naší národní zbraní: humorem.

– tím úsměvem se vzdavše, šeptnuvše v něm heslo
tajemné, cizí, jež by k uším mužů nedoneslo
ni pápěř lehoučkou, stín stínu, nic, nic, nic

Ve třetí strofě Šrámek nechává konečně nahlédnout i své inspirační zdroje, jimiž jsou zejména nihilisté: srovnej zcela jednoznačný závěr třetího verše. Ten zároveň vyjadřuje odhodlání bojovat proti bruselským kvótám (ano, opět ta jasnozřivost!) a nenechat si vnutit ani jednoho Nečecha. Nic, nic, nic, uprchlíky v Rakousku-Uhersku prostě nechceme.

– oh, proto snad, když z plavých mužů někdo zpíval,
tón každý ránu měl, tón každý jakoby se díval
za nenávratným letem milovaných holubic...

V závěrečné strofě se umělec ještě jednou vrací ke svému oblíbenému árijskému motivu a rozvíjí kladné vlastnosti tohoto vyvoleného kmene.

Plavý muž v jeho pojetí nejenže umí zpívat, ale je to i silák, který dokáže dát ránu jen pouhým hlasem. V posledním verši potom Šrámek vyjadřuje lítost nad tím, že mu ulítli holubi; dobře mu tak, měl chovat třeba králíky.

Nad dobovým přijetím Šrámkova Splavu III.

hyzdorie |18| Jan Smolka

Úvodní dva díly našeho seriálu byly věnovány ohlasům v denním tisku. Tentokrát otevřeme literární periodikum, konkrétně časopis *Lumír*. Dne 24. listopadu 1916 v něm vyšla dvojrecenze Arna Nováka, hodnotící společně *Splav* a sbírku Jiřího Mahena *Duha*. Přetiskujeme zde jen tu část, která se bezprostředně týká Šrámkova díla. Celá recenze je k dispozici na stránkách archivu Ústavu pro českou literaturu AV ČR, na adrese <<http://bit.ly/29k7koZ>>.

Fráňa Šrámek, SPLAV. Básně. „Zlatokvětu“ kniha 4. Stran 49. — Jiří Mahen, DUHA. Cyklus veršů. Stran 113. Obé v Praze 1916, nákl. Fr. Borového.

Fráňa Šrámek a Jiří Mahen patří jako lyrikové těsněji k sobě, než postihne zběžná definice. Oba vycházejí z básnického impressionismu, z pudového to přesvědčení, že o podstatě světa a prajádře vlastní bytosti dovede nejvíce bezpečné pravdy povědět prudký a mocný dojem vzníceného já, které všemi smysly se oddaně rozevře zevnímu světu a jeho bohatství barev, zvuků a tvarů. Ale oba, Šrámek intuitivněji, Mahen spíše uvědoměle, usilují krok za krokem, aby překonali tento výlučný impressionism: touží, aby básně, byť posvěcené prchavou milostí chvíle, tryskaly z teplých hloubek citového života, aby byly ovlaženy horoucí krví srdce, aby nasyceny byly zdravými, třeba že hořkými solmi zkušenosti. Někdejší svou zásadu: kterýkoliv tvůj okamžik jest posvátný, nahrazují dnes správnějším poznáním: čím lidštější báseň, tím lepší. Oba jsou posud na půli cesty, a proto jejich lyrické sbírky mívají cosi nehotového, přechodního a zároveň roztrženého; bývají to lidské i básnické dokumenty vytrvalých a čestných hledačů cest; i tam, kde neuspokojují, zajímají. Nebylo by správné, kdyby se pro příbuznost umělecké metody přehlížely základní různosti obou lyriků.

Fráňa Šrámek jest povaha šťastnější; byl stvořen z jemné a vzdušné látky a bratří se hned se vším, co v přírodě jihne, vlaje, voní, zachoval si pro vždy neporušený poměr k milence zemi a sváří se s ní leda v milostných hrách; dostal dar písně a skoro nepozorovaně naučil se k tomu ve škole básnické kultury hrát na lyrickou šalmaj, jejímž měkkým melodiím nelze odolati. Zemitý a drsný Jiří Mahen, vzdorovitý poctivec skřípavého zvuku, žije s přírodou i lidmi ve sváru, za něhož číší často hustý sirnatý kouř, ale nejednou padají i stříbrné jiskry; bystrými, leč klikatými cestami rozumového poznávání a zkoumání chce se zmocňovati kořenů věcí, nedbaje leckdy jejich květů; uvažuje často pedanticky o problému uměleckého výrazu a sáhne mnohdy, zaveden reflexí, po nepravém; zkoušeje marně „se strašlivým ve tváři úsilím“ vylouditi čistý akord písňový, nachází místo toho vnitřní pravdivost v hutném a mužném slohu dřevorytovém, který i lyrickou báseň mění v jakousi baladu. (...)

— Přiřkne-li se mezi dosavadními, rozměrově vesměs skrovnými lyrickými sbírkami Šrámkovými „Splavu“ místo nejprřednější, neznamená to nikterak, že třicet jeho kusů jsou bez výjimky díla mistrovská. Naopak, naprostá nerovnocennost kalí stále požitek z této knihy. Posud nad pramenem vzácné lyrické síly si často usedne mrzutá ropucha bohémské pósy („Účtování“, „Pohřby“); posud vedle básní, v nichž vše jest dech, vůně, pel a hudba, předkládá Šrámek kalně šedivé, beztvárné a lhostejné genry, původní snad jednotlivými postřehy, ale bez posvěcení, bez rytmu, bez nutnosti („Má bába“, „Tety“, „Rodné městečko“); posud škrtí se nejedna sloka ve zmatku výrazovém, který není než důsledkem citové a názorové nejasnosti.

Ale odečteme ze sbírky tyto básně nehotové a provisorní a zůstane nám růženec dokonalých skladeb lyrických, jaké vznikají jen v posvěcující milosti tvůrčí. Jsou tu strofy a celky provoněné duchem jara a mládí, proteplené prvními kouzly nevinné a bezvýhradné lásky, prozářené panteistickou zbožností před přírodou, že se nedočteme a nechceme dočísti do syta jejich smyčcového stříbra,

v němž jiskří se stejně nejjemnější sensibilita i nejryzejší cit – jsou to na př. čísla „Vězeň“, „Jarní poutník“, „Dívka“, „Milenec v dubnu“, „Sobotní večer“. A jsou tu vedle nich básně jiné, kterým chybí poslední dozrání přinášející sladkost pelu a jež se proto zdají spíše lyrickými skizzami, ale jež při tom očarují některým delikátním postřehem, hlasovou kadencí, světlým paprskem svobodného lidství, tak „Splav“, „kdybych byl pastevcem koní“, „Podzimního deštivého dne“, „Prosinec“, „Advent“, „Voják v poli“ – zde všude nelze se zbaviti bolesti nad tím, že ve Šrámkovi uvědoměle pracující umělec nedoplňuje inspirovaného básníka.

(...)

A. N. (Arne Novák)

(*Lumír*, 24. 11. 1916)

Snad mně ach

analytikovo okénko |18| Josef Šlerka

Neustále postupující digitalizace textů, při níž se stále více a více textů převádí do podoby zpracovatelné počítačem, umožňuje stále více a více aplikovat nejrůznější kvantitativní metody pro jejich zkoumání. Samotné metody nepřinášejí samy o sobě ještě nic nového, často ale umožňují podpořit daty staré hypotézy, či naopak vhodně položit nové otázky.

Mezi ty nejjednodušší patří třeba jen prosté výčty nejčastěji užívaných slov. Populární jsou zejména díky vizualizaci v tzv. wordcloudu (jak jste viděli na pondělní a úterní titulce *Splav!u*), tedy takovém seskupení slov, v němž velikost písma reprezentuje počet výskytů v textu. Obvykle se z něj ovšem odstraní slova, která se v textech obecně vyskytují příliš často (tzv. stop words), případně se slova převedou do základních tvarů, tedy lematizují.

Na úterní titulce *Splav!u* jste mohli vidět wordcloud složený ze slov, která se objevila v prvním vydání Šrámkova *Splavu*. Je z něj patrné, že k nejfrekventovanějším patří slovo „snad.“ V celé sbírce ho nalezneme 15× a v 11 různých básních; v praxi tak každá třetí báseň sbírky *Splav* obsahuje slovo snad. Šrámek se tak ukazuje jako básník nejistoty, jako básník, jehož svět je plný očekávání a jejich naplňování. Mimochoodem, citoslovce „ach“ najdeme v 9 básních *Splavu*, k subjektu básni odkazující zájmeno „mně“ taktéž.

	Počet
snad	11
ach	9
mně	9
bych	7
den	6
hlas	6
jsi	6
nocí	6
těž	6
tiše	6

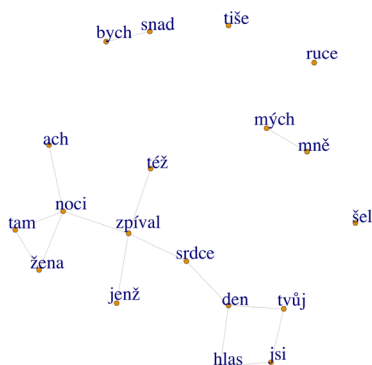
Od jednoduchého počítání slov se lze dostat ale i k řešení komplikovanějších. Mezi metody používané v oblasti kvantitativního výzkumu textů patří například hledání tzv. significant term; místo abychom hledali slova, která se v celém korpusu vyskytují nejčastěji, zabýváme se tím, jakými slovy se od sebe odlišují jednotlivé části – jako třeba jednotlivé básně. I poměrně jednoduché postupy přinášejí dobré výsledky, ostatně posuďte sami.

Kupříkladu básně *Splav* se od ostatních básní v prvním vydání *Splavu* liší těmito slovy: lukách, bych, trápím, potkati, chtěl. Báseň *Les* zase pro změnu charakterizují slova kyj, ženu, vámi, zpěv, zkrásní. Dokážete přiřadit i další? Zkusme malý test: Které básně jsou charakteristické těmito slovy?

- třikrát, kouzelník, šoumal,
- slib, dudy, zvon, smích,
- nic, tón, rod, plavých, mužů.

Tak co? Poznali jste? Ostatně: v úterním vydání *Splav!u* vyšlo Šrámkovo lyrické bingo, které je vytvořeno na stejném principu – chcete-li, soutěžte!

A mám tu pro vás ještě jeden obrázek. Představuje 19 nejčastější slov užitých v básních *Splavu* (opět, pokud se v jedné básni slovo vyskytne víc než jednou, je zaznamenáno jen jednou). Spojení mezi těmito slovy je pak dáno tím, zda výskyt jednoho významně zvyšuje šanci, že se v konkrétní básni objeví i to druhé. – Na malém korpusu Šrámkovy sbírky *Splav* je výsledek spíše ilustrativní, i přesto ale naznačuje elementární povahu básnickovy subjektivní lyriky.

Žalostný pokus o hejt

skutečný hejt |18| Jiří Feryna

Stalo se nepěkným zvykem, že se různé pochybné existence pokoušejí napodobit styl vlastní *Splav!u*. Žánr hejtu není jistě specifíkem našeho časopisu. Co ale činí naše články jedinečnými, je fortelnost, formální preciznost a intelektuální rozměr. Články, které se tváří jako průtrž nenávistných mračen, precizně komponujeme, vlastní komplexy a nenávist vůči okolnímu světu destilujeme do podoby nejlepší a nejsilnější pálenky, která jediným lokem způsobí pachuč na jazyce pro několik dalších měsíců.

Když se tak Tereza Dardová s Jakubem Fialou rozhodnou napsat hejt, musí být komukoli, kdo si jejich snahy všimne, jasné, že to skončí fiaskem a rozpaky. Rozpaky, zda autora a autorku politovat a počastovat je obřím lízátkem, nebo pinknout nenávistný míček zpátky. Coby šéfredaktor časopisu jsem se rozhodl pro druhou možnost, totiž brutálně zasměčovat.

Hejt s názvem O inkluzi ve *Splavu* (bez vykřičníku!) selhává již od počátku a vpravdě každá věta by si zasloužila komplexní rozbor. Z kapacitních důvodů se však musím zastavit pouze nad problémy, kterými článek trpí nejvíce. A aby byl můj protihejt dostatečně lákavý, zastavím se u několika špatně načerněných perel.

Vratký trůn splínů

Dardová s Fialou ukazují svou nevyspělost již v úvodu. Sami sebe situují do pozice všeználků, kteří jsou s to pochopit jiný názor, je-li realizován jako „břitký text s inteligentním humorem“. Falešnost jejich postoje se ale ukazuje v následující větě. Dotyční se nestydí využít skutečnosti, že výraz „talent“ je kodifikován s mužským neživotným rodem, aby redakci dehumanizovali: „Mladé talenty zkoušely své štěstí...“ Pokud autor s autorkou mluví pravdu, totiž že *Splav!* oblibují, proč nevyužili varianty životné? Nový akademický slovník cizích slov ji zachycuje již v roce 2005. Že ji kvalifikuje jako expresivní, není pro sám o sobě poněkud bulvárně laděný text na překážku.

Naši píšíci fanoušci také, jak se zdá, mají v publicistických útvech pořádný guláš, naprosto postrádající chutné hovězí kostky znalostí. To, co považují za „nudný výčet“, je charakteristický rys reportáže; sběr fakt je pro ni zásadní. Bazírovat na absenci názoru (který je ale v článku Hany Prokšové zřetelně přítomen) není nic než rozmar nenasytných čtenářských buržoustů, kteří přestali svou lačnost kontrolovat a vypustili do světa podprůměrný text.

Druhý odstavec, tvářící se jako Papinův hrnec nedostatků, klame stejně jako ten první. Spíše než nahromadění výtek připomíná zoufalé hledání vlastní nenávislné identity. Naznačené, ploché výtky jsou na-prosto mimo.

Parte?

Poslední odstavec textu se vrací k тезím prvního, rozebírat ho by tedy bylo krystalicky zbytečné. Redakce *Splav!u* nabízí Tereze Dardové a Jakubu Fialovi následující: příští rok ve spolupráci s organizačním týmem otevřeme dílnu s názvem Full hate. Srdečně je do ní zveme a slibujeme, že je naučíme hejtovat s elegancí mistrů. Pokud zájem mít nebudou, máme pro ně jiné řešení: dostavit se do sobotního večera do naší redakce. Neodejdou.

Jak si říct o pochvalu

metareakce |18| Eva Marková

Milá Terezo, milý Jakube,

nezastírám, že mě vaše reakce na naše články potěšila – znamená to, že naše texty někdo čte a ruku na srdce: snad každou redakci potěší, když s ní její čtenáři komunikují. A tak se s dovolením dopustím reakce na váš dopis, ačkoli pravděpodobně nebude ani břitká, ani inteligentně humorná. Mnohé již napsal šéfredaktor Jiří Feryna, v mnohém s ním souhlasím a rozepisovat se o tom, jak chápu roli editora ve *Splav!u*, mi přijde zbytečné. Píšete, že byste uvítali konstruktivní kritiku – máte ji mít!

V loňském roce jsem o BarCampu psala, že by nebylo špatné, kdyby v programu u jednotlivých příspěvků byly uvedeny krátké anotace. Na tom si trvám. Mluvíím jsem v loňském roce vytýkala značnou nepřipravenost, absenci powerpointových prezentací (či jejich nízkou úroveň), organizátorům pak především špatný time management. A jaké to bylo letos?

Potěšila mne jasná dramaturgie BarCampu, která (domnívám se) pramení z toho, že organizátoři nespolehnali jen na to, kdo se jim přihlásí, ale aktivně vyhledávali mluvčí, kteří mají k tématu co říct, přičemž dávali pozor i na tematickou pestrost a jakousi vyváženost příspěvků. Potěšila mne nejen erudovanost a připravenost mluvčích, ale také soudnost a zdvořilost diskutujícího publika. Vadila mi tedy akorát rozpadající se dramaturgie časová.

Poslední výtky snad negativní kritikou ani není: jak už zaznělo v pondělních článcích, na letošním BarCampu se sešli vlastně jen „sluníčkáři“, což – přeloženo do češtiny – znamená, že se tam o inkluzi bavili lidé, kteří ji považují za dobrý nápad (i když mnohdy značně problematický). Ale mělo by smysl bavit se o inkluzi celý den s někým, kdo je jejím zarytým odpůrcem? Asi ne. Organizátorům tedy patří dík za to, že se jim podařilo vytvořit inspirativní, nekonfliktní prostředí.

Tak proč cítím potřebu na Terezin a Jakubův dopis reagovat? Protože mi zkrátka přijde, že si dost nešťastným napsali o pochvalu – letošnímu BarCampu, minimálně ve srovnání s loňskem, nebylo co vytknout. Chtěli jsme chválit, a tak jsme chválili. Měli jsme to dělat okatěji? Anebo si naopak vymyslet nějaké mouchy?

Běh na zámek

sport |18| Ondřej Šmejkal

Pohled do programu letošní Šrámkovy Sobotky potěší všechny příznivce životní vyrovnanosti tím, že vedle tradičního soustředění na psýché dává konečně kloudnou možnost pořádně zabrat i jejich fýsis. Dnes v podvečer se koná první ročník běhu Šrámkova jedenáctka. Běh je sport moderní a populární a festival se trendům zjevně nevyhýbá. Co si tedy víc přát?

Ano, je tu drobný háček. Vlastní závod začíná v 18.00 na koupališti, končí tamtéž, ovšem už v 19.30 začíná v Městském divadle inscenace, kterou byste neměli minout: Na slepičím zámku v režii Vojty Bártý. Máte tedy pouhou hodinu a půl na vlastní běh, krátké vydechnutí v cíli, rychlou sprchu (jakkoli mohou zlí jazykové namítat, že sprchovat se před večerní návštěvou přeplněné Solnice je v podstatě zbytečné) a přesun z koupaliště do divadla. Je něco takového vůbec v lidských silách?

Příznivci přespolního běhu budou možná protestovat a vehementně prosazovat Garretta Heatha, stanoviskem autora však je, že na zvoleném profilu má větší šance rovinový specialista Mo Farah. Extrapolací jeho letošního výkonu na 10 km v Eugene odhadneme, že by Mo zvládl Šrámkovu jedenáctku téměř přesně za 30 minut. Pět minut vydýchání, pět minut sprcha, osm minut volným klusem zpět na náměstí, stále není ani sedm hodin, zdá se, že Mo Farah může do divadla! Chyba lávky. Protože nezdolný Mo by závod pravděpodobně vyhrál, musel by počkat do osmi hodin na slavnostní vyhlášení. Musíme tedy s politováním konstatovat, že běžec kvality Mo Faraha zůstane o Slepíčí zámek ochuzen.

Sociální sítě nám prozradily, že se na Šrámkovu jedenáctku chystá také amatérský jogger Josef Šlerka, účastník štafetového běhu v rámci letošního českobudějovického půlmaratonu. Extrapolací tohoto výkonu odhadneme Šlerkův čas na jedenáctikilometrové trati na 69 minut. Pět minut vydýchání, pět minut sprcha, deset minut výklus na náměstí – je to plán vyměřený na vteřiny, ale pokud vše vyjde, může Josef s otevřením opony dosedat na své rezervované místo!

Běžcům se zájmem o večerní představení tedy doporučujeme zvolit tempo někde mezi Farahem a Šlerkou. Abyste na trati netápali, připravili jsme pro vás rozpis vzorových mezičasů, které vám umožní být před divadlem s komfortní desetiminutovou rezervou na doplnění tekutin a iontů. Doporučujeme nahrát si tento plán do vaší běžecké aplikace.

Koupaliště, start: 18.00:00

Vesec, náves: 18.07:13

Plakánek, rozcestí: 18.19:25

Kost, pod hradem: 18.28:50

Libošovice, kostel: 18.40:29

Koupaliště, cíl: 19.01:00

Sportu i divadlu zdar!

Kittchen * zvuková dílna * koncert dnes!

inzerce |18| organizační výbor

Středeční večer nabírá nečekané obrátky. Po vystoupení brněnské hudebnice Makak zahraje v Zahradě maskovaný hudební kuchař Kittchen. Ten v rámci koncertu zakončí i třídenní zvukovou dílnu, kterou na Šrámkově Sobotce vede. Kromě skladeb ze tří vydaných desek si tedy budete moci poslechnout, jakým způsobem s frekventanty pracuje.

„Myslím, že si společně něco zazpíváme, třeba se nám do společné hry podaří zatáhnout i diváky. A když to vyjde, pustíme i rozpracovanou skladbu, které zatím říkáme Jitka Molavcová a Alfred Strejček. Co přesně se ovšem stane, to se uvidí až na místě,“ dodává kuchař.

Pokud se chcete připravit dopředu, můžete si všechna tři alba stáhnout a poslechnout na <www.kittchen.cz>.

Laudatio básníkovi IV.

chtěl bych tě |18| Silvie Mitlenerová

Ještě jeden den se budeme procházet ve třech. Mějte trpělivost, odhalení se blíží!

Chtěl bych tě potkati s Miou,
o víčka s Hynkem se bijou.

Chtěl bych tě potkati s Hadžim,
to se však zbytečně snažim.

Chtěl bych tě potkati s Vackem,
na Humpík hnal bych ho klackem.

Chtěl bych tě potkati s Evikem,
polívku ochutnat prstíkem.

Chtěl bych tě potkati s Ventilem,
ale už nechci.

Twitter recenze

#redakce_splav!u
Svině. (Olga Pavlů)

#sebereflexe
Ono je to furt o těch pohřbech. (Alena Zemančíková)

#jiri_feryna
Každý rok si říkám, že už nepřijedu, ale stejně přijedu, a pak tady čumím na lidi, jako seš ty. (Jakub Novosad)

#vedouci_dilen
Máš traumata? Supr! Chci, abys měl ještě větší traumata! (Petr Onufer)

#jiri_studeny
Ivana Myšková, level 2.0. (Silvie Mitlenerová)

#premysl_krejcik
Myslel jsem, že Františku Vrbenskou nelze překonat! (Adam Rut)

#premysl_krejcik
Pastevče koní, vzkazují bratři tví, budeš-li zpívat, líto jim sebe je. (Fráňa Šrámek)

#sebereflexe
Zdá se, že se mi tam vloudil nějaký rým, občas se to náhodně stane. (Přemysl Krejčík)

#premysl_krejcik
Někdo by mu měl říct, že to není moc dobrý. (Zuzana Vernerová)

#premysl_krejcik
To mám fakt rád, když jdou lidi číst na pódium a pak se celou dobu om-
louvají, že vlastně číst neumějí a že je to hloupý. (Tomáš Tkáč)

#holub
My už se nechceme koukat. Můžeme jít domů? (děti z první řady)

#twitter_recenze
A můžete mi prosimvás říct, kde to na tom Twitteru najdu? (Klora Jelínková)

SPLAV! - Sobotecký Pravidelný Lehce Avantgardní Věstník
Vychází v Sobotce během 60. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka, od
3. do 10. 7. 2016. Cena 15 Kč.
Vydává spolek SPLAV!, U Studánky 5, 170 00 Praha 7, IČ 26674122.
MK ČR E 15812
splav.redakce@gmail.com

